

Коломоєць Т. О. Поняття доктрини адміністративного права / Т. О. Коломоєць, В. К. Колпаков // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 14-30.

В умовах сучасних державотворчих і правотворчих процесів, зумовлених істотними змінами у позитивному праві, актуалізується потреба формулювання на підставі методологічного плюралізму нового розуміння доктрини адміністративного права як складного, багатомірного системного феномену для позначення сукупності юридико-наукових суджень про адміністративно-правовий простір, що і є метою роботи. Основним методом наукової роботи є метод правового аналізу, використання якого дало змогу визначити в контексті цілісного представлення знань про «доктрину адміністративного права» її поняття, структури, системи шляхом аналізу консеквенцій: а) філософії права, б) теорії права, в) історії права, г) адміністративного права. Зосереджена увага на методологічному значенні філософських, теоретичних положень, зв'язках із загальною правовою доктриною: у взаємоприйнятті дослідницьких здобутків; розмежуванні адміністративного права з іншими галузями; забезпеченні урахування адміністративного законодавства у нормативному матеріалі інших галузей права (і навпаки); встановленні ідентичності або відмінності генези правових явищ тощо. Доведено, що феномен «доктрина адміністративного права» є системою, яку характеризують: 1. Єдність по відношенню до середовища (цілісність) і різноманіття зв'язків із ним; 2. Структурованість її, наявність у її системі відносно самостійних компонентів; 3. Наявність детермінантних характеристик «доктрини» як цілісності, які є результатом взаємодії її компонентів; 4. Наявність всередині системи суперечностей, які є рушійною силою саморозвитку системи; 5. Історичність, наявність розвитку у часі, «історичного базису» і досвіду минулого. Запропоновано визначення доктрини адміністративного права. Практичне значення результатів дослідження полягає у тому, що теоретичні положення та висновки можуть стати основою для подальших наукових досліджень доктрини адміністративного права та її проблемних питань.

Монаєнко А. О. Італійський досвід функціонування адміністративної юстиції / А. О. Монаєнко // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 31-59.

Розвиток адміністративного судочинства України зумовлює пошук оптимальних шляхів для удосконалення системи. Кожна країна має свою стратегію функціонування адміністративної юстиції, що залежить від культурних, історичних, національних, інтеграційних процесів, а також поетапності становлення правової системи конкретної держави. Основна мета роботи полягає в аналізі італійського досвіду щодо функціонування адміністративної юстиції. Для досягнення поставленої мети використані різноманітні теоретичні методи. Метод правового прогнозування дозволив виявити напрями удосконалення адміністративної юстиції в Україні. У статті авторами наведено поняття та особливості функціонування адміністративної юстиції в Італії в питаннях захисту порушених прав, свобод та інтересів людини і громадянина рішеннями, діями та бездіяльністю суб'єктів владних повноважень, аналізується система та структура органів адміністративної юстиції Італії, їх спеціалізація, особливості розгляду деяких категорій публічно-правових спорів та розмежування юрисдикції адміністративних судів та загальних судів при вирішенні деяких категорій адміністративних справ, особливості їх розгляду в адміністративних судах Італії першої та апеляційної інстанції, повноваження Державної Ради Італії в частині вирішення публічно-правових спорів, а також повноваження квазісудових органів влади Італії, які виконують функції правосуддя в сфері адміністративної юстиції. Встановлено, що адміністративні суди Італії наділені повноваженнями оцінювати діяльність публічної адміністрації. Орієнтуючись на досвід інших країн, в тому числі Італії, можна зробити висновок, що якісно побудована система адміністративної юстиції може сприяти захисту прав громадян України, розвитку правової держави. Але важливо не лише орієнтуватися на зарубіжні країни, але й враховувати особливості правової системи України.

Лук'янов Д. В. Колізійне регулювання транскордонного спадкування авторських прав / Д. В. Лук'янов, І. А. Шуміло, М. О. Лукань // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 60-80.

В умовах сучасних державотворчих і правотворчих процесів, зумовлених істотними змінами у позитивному праві, актуалізується потреба формулювання на підставі методологічного плюралізму нового розуміння доктрини адміністративного права як складного, багатомірного системного феномену для позначення сукупності юридико-наукових суджень про адміністративно-правовий простір, що і є метою роботи. Основним методом наукової роботи є метод правового аналізу, використання якого дало змогу визначити в контексті цілісного представлення знань про «доктрину адміністративного права» її поняття, структури, системи шляхом аналізу консеквенцій: а) філософії права, б) теорії права, в) історії права, г) адміністративного права. Зосереджена увага на методологічному значенні філософських, теоретичних положень, зв'язках із загальною правовою доктриною: у взаємоприйнятті дослідницьких здобутків; розмежуванні адміністративного права з

іншими галузями; забезпеченні урахування адміністративного законодавства у нормативному матеріалі інших галузей права (і навпаки); встановленні ідентичності або відмінності генези правових явищ тощо. Доведено, що феномен «доктрина адміністративного права» є системою, яку характеризують: 1. Єдність по відношенню до середовища (цілісність) і різноманіття зв'язків із ним; 2. Структурованість її, наявність у її системі відносно самостійних компонентів; 3. Наявність детермінантних характеристик «доктрини» як цілісності, які є результатом взаємодії її компонентів; 4. Наявність всередині системи) суперечностей, які є рушійною силою саморозвитку системи; 5. Історичність, наявність розвитку у часі, «історичного базису» і досвіду минулого. Запропоновано визначення доктрини адміністративного права. Практичне значення результатів дослідження полягає у тому, що теоретичні положення та висновки можуть стати основою для подальших наукових досліджень доктрини адміністративного права та її проблемних питань.

Якубівський, І. Є. Договір у механізмі правового регулювання відносин інтелектуальної власності / І. Є. Якубівський // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 81-98.

Актуальність дослідженої у статті проблематики обумовлена посиленням ролі договірної регулювання відносин інтелектуальної власності в умовах інформаційного суспільства та переходу до інноваційного типу розвитку національної економіки. Ціль даного дослідження полягає у виявленні особливостей дії договору як правового засобу у механізмі правового регулювання відносин у сфері інтелектуальної власності на різних його стадіях. В контексті аналізу договору як засобу регулювання відносин у сфері інтелектуальної власності наголошено на доцільності розмежування двох груп правовідносин: які опосередковують статику, тобто належність об'єктів права інтелектуальної власності відповідним суб'єктам, і тих, які опосередковують динаміку, тобто перехід майнових прав інтелектуальної власності від одних суб'єктів до інших. Зазначено, що договір є чи не найважливішим правовим засобом комерціалізації прав інтелектуальної власності, забезпечуючи ефективне впровадження результатів творчої діяльності у виробництво та інші ділянки суспільного життя для задоволення як приватних інтересів їх творців, осіб, які інвестували кошти у їх створення, так і загальносуспільних інтересів. Відзначено тенденцію до все більш широкого використання договору, як правового засобу на стадії захисту прав інтелектуальної власності. Сторони можуть закріпити у договорі щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності способи захисту їх прав, які не передбачені у законі, врегулювати порядок вирішення спорів тощо. Отже, договір є ефективним правовим засобом на усіх стадіях правового регулювання відносин інтелектуальної власності – при юридичній регламентації означених відносин, набутті прав інтелектуальної власності, здійсненні цих прав, а також при їх захисті. Проведений в межах даної статті аналіз та його результати можуть використовуватися у подальших наукових дослідженнях проблем договірної регулювання відносин у сфері інтелектуальної власності, а також у правотворчій діяльності для удосконалення національного законодавства про інтелектуальну власність, що набуває особливого значення у контексті рекодифікації цивільного законодавства України.

Гриняк А. Б. Особливості застосування статті 392 Цивільного кодексу України при визнанні права власності на новостворене нерухоме майно (за матеріалами судової практики) / А. Б. Гриняк, Н. В. Міловська // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 99-117.

Дослідження особливостей визнання права власності на новостворене нерухоме майно зумовлене його метою, яка полягає у визначенні підстав для застосування передбаченого статтею 392 Цивільного кодексу (ЦК) України способу захисту при визнанні права власності на новостворений об'єкт будівництва, а також виявленні прогалин і суперечностей у законодавстві України, судовій практиці, що виникають під час застосування відповідного способу захисту суб'єктивного права та виробленні пропозицій щодо їх усунення. У зв'язку з цим, основним методом даного дослідження став порівняльно-правовий, який дав змогу виявити та проаналізувати різні підходи до законодавчого закріплення та застосування такого способу захисту, як визнання права власності. У науковій статті встановлено, що, незважаючи на те, що при укладенні договору купівлі-продажу майнових прав на нерухоме майно, покупець отримує обмежене речове право, за яким він наділений певними, але не всіма правами власника майна. Обґрунтовано, що покупець, який виконав свої грошові зобов'язання за договором купівлі-продажу майнових прав на нерухоме майно, повністю сплативши вартість, установлену вказаним договором, вважається таким, що вчинив дії, спрямовані на виникнення юридичних фактів, необхідних і достатніх для отримання права вимоги переходу права власності на об'єкт будівництва. У зв'язку з цим доведено, що ефективність застосування при визнанні права власності на новостворене нерухоме майно способу захисту, передбаченого ст. 392 ЦК України, спрямована на нівелювання можливості вчинення подальших протиправних дій третіх осіб щодо такого майна, і досягається за допомогою примусового виконання рішення суду шляхом визнання права власності на конкретний об'єкт, а у випадку його знищення – шляхом отримання відповідного відшкодування. Практичне значення дослідження особливостей застосування ст. 392

ЦК України при визнанні права власності на новостворене нерухоме майно полягає у тому, що його результати покликані сприяти подальшим науковим розробкам, удосконаленню правового регулювання відносин, об'єктом яких є новостворене нерухоме майно, оптимізації реалізації права власності та правозастосування у цій сфері.

Лукашевич-Крутник І. С. Способи гармонізації приватноправового законодавства України в сфері надання транспортних послуг із законодавством Європейського Союзу / І. С. Лукашевич-Крутник // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 118-140.

Стаття присвячена гармонізації приватноправового законодавства України в сфері надання транспортних послуг із законодавством Європейського Союзу. Метою дослідження є формулювання поняття та визначення основних способів гармонізації приватноправового законодавства України в сфері надання транспортних послуг із законодавством Європейського Союзу. Основним методом наукової роботи є метод правового аналізу, використання якого дало змогу визначити можливі шляхи гармонізації національного законодавства в окресленій сфері до європейських стандартів. На підставі аналізу норм національного законодавства та законодавства Європейського Союзу розмежовано терміни «гармонізація», «адаптація» та «наближення». Запропоновано під гармонізацією приватноправового законодавства в сфері надання транспортних послуг із законодавством Європейського Союзу розуміти процес коригування законодавства України на підставі правових актів ЄС, зокрема, директив та регламентів, з метою приведення національного законодавства у відповідність до їх положень. За результатами проведеного дослідження встановлено, що гармонізація приватноправового законодавства України в сфері надання транспортних послуг із законодавством ЄС відбувається трьома способами, а саме: 1) приєднання України до міжнародних нормативно-правових актів, які діють на території ЄС, чи підписання двосторонніх договорів про співпрацю у сфері надання транспортних послуг з країнами ЄС; 2) розроблення та прийняття нормативно-правових актів України у сфері надання транспортних послуг, які враховують положення права ЄС; 3) імплементація в національне законодавство положень регламентів та директив ЄС шляхом внесення змін та доповнень до чинних нормативно-правових актів України. Практичне значення результатів дослідження полягає у тому, що теоретичні положення та висновки можуть стати основою для подальших наукових досліджень правового регулювання договірних відносин з надання транспортних послуг в умовах євроінтеграційних процесів. Матеріали статті можуть бути використані в навчальному процесі для підготовки навчально-методичного забезпечення і викладання відповідних тем у розрізі навчальних курсів цивільного, договірного та зобов'язального права, а також спеціальних цивілістичних дисциплін.

Мельник К. Ю. Сучасний стан та тенденції правового регулювання діяльності професійних спілок в Україні / К. Ю. Мельник // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 141-157.

У статті здійснюється наукове опрацювання актуальної проблеми як для науки трудового права, так і для нормотворчої діяльності щодо сучасного стану та тенденцій правового регулювання діяльності професійних спілок в Україні. Актуальність дослідження обумовлене значенням соціального діалогу як в сфері праці, так і в інших сферах життєдіяльності українського суспільства для сталого розвитку національної економіки та держави у сучасних умовах. Мета статті полягає у наданні науково обґрунтованих висновків та пропозицій із удосконалення правового регулювання діяльності професійних спілок в Україні. У роботі із застосуванням загальнонаукових і спеціальних методів наукового пізнання (діалектичного, формально-логічного, порівняльно-правового, системного аналізу) розглянуто правовий статус професійних спілок; порівняно норми чинного національного трудового законодавства та законодавства в сфері прав професійних спілок з нормами проектів Трудового кодексу України, Закону України «Про працю» тощо, які передбачають права професійних спілок. Зроблено висновок про необхідність: 1) у сучасному і майбутньому національному трудовому законодавстві та законодавстві в сфері прав професійних спілок максимально зберегти норми, які спрямовані на забезпечення належної діяльності професійних спілок як представників і захисників трудових прав своїх членів у відносинах з роботодавцями та підтримання високого авторитету і статусу професійних спілок на підприємствах, установах, організаціях; 2) запровадження нових форм та методів діяльності професійних спілок в Україні, а також координації їх діяльності та об'єднання з професійними спілками, що діють на наднаціональному рівні; 3) забезпечити рівність прав всіх професійних спілок в Україні та можливість користування правами, повноваженнями і гарантіями діяльності, передбаченими національним трудовим законодавством та законодавством в сфері прав професійних спілок, в повному обсязі.

Великанова М. М. Розподіл ризику завдання шкоди в деліктних зобов'язаннях з позицій економічного аналізу права / М. М. Великанова // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 158-173.

Завдання шкоди майновим та (або) немайновим правам осіб трапляється досить часто. Право на відшкодування такої шкоди є беззаперечним. Втім, цивілістичною доктриною неоднозначно вирішуються питання розподілу ризику завдання шкоди в деліктних зобов'язаннях. Тому, метою цієї публікації є обговорення підходів до розподілу ризику завдання шкоди в деліктних зобов'язаннях та визначення їх ефективності з економіко-правових позицій. У статті на підставі економічного та системного аналізу з використанням діалектичного, порівняльного, логічно-догматичного та інших методів, в тому числі економічної науки, характеризуються підходи до визначення мети деліктного права та його можливості забезпечити ефективний розподіл ризику завдання шкоди. Доводиться, що деліктне право може мати прямі регуляторні наслідки шляхом стримування поведінки та розподілу ризиків. Робиться висновок, що завданням деліктного права є оптимальний розподіл ризику шкоди між заподіювачем і потерпілим та забезпечення здійснення ризикової діяльності лише за умови, що її соціальна цінність виправдовує створений ризик. На підставі економічного аналізу деліктного права обґрунтовується, що розподіл ризику завдання шкоди в деліктних зобов'язаннях здійснюється за допомогою інститутів страхування та відповідальності. Страхування є економічно ефективним, якщо йдеться про компенсацію завданої шкоди. Проте лише відповідальність поряд із функцією компенсації може також виконувати функцію стимулювання до запобігання шкоди. У зв'язку з цим ризик завдання шкоди у деліктних зобов'язаннях переважно покладається на особу, що таку шкоду завдала. У зобов'язаннях з відшкодування шкоди, завданої джерелом підвищеної небезпеки особа, яка на відповідній правовій підставі (право власності, інше речове право, договір підряду, оренди тощо) володіє транспортним засобом, механізмом, іншим об'єктом, використання, зберігання або утримання якого створює підвищену небезпеку, несе такий ризик навіть за відсутності її вини у завданні шкоди. Підставами для покладення на потерпілого такого ризику є його намір чи непереборна сила. Саме такий підхід до розподілу ризику завдання шкоди в деліктних зобов'язаннях є справедливим та економічно ефективним і сприяє суспільному добробуту.

Шепітько М. В. Тенденції розвитку кримінального законодавства України (на прикладі злочинів проти правосуддя) / М. В. Шепітько // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 174-189.

У статті здійснено спробу дослідження розвитку кримінального законодавства України на прикладі злочинів проти правосуддя. З цією метою автор звернувся до дослідження кримінального законодавства через аналіз його розвитку в глобалізованому світі та в Україні. В цьому контексті кримінальне законодавство запропоновано йменувати як глобалізаційне, а кодифікацію – уніфікованою, що викликано зближенням держав у світі через імплементацію конвенцій та інших міжнародно-правових актів та, як наслідок, гармонізацію кримінального законодавства. У історичній ретроспективі було сформовано історичну мапу злочинів, проступків та провинностей проти правосуддя, що були притаманні кримінальному законодавству в Україні в XI-XX ст. ст. (на підставі стадії та первинної можливості їх вчинення). Встановлено, що окремі тенденції щодо встановлення кримінальної відповідальності за вчинення кримінальних правопорушень у сфері правосуддя вплинуть на формування злочинів проти правосуддя: 1) імплементація міжнародно-правових актів; 2) забезпечення захисту діяльності міжнародних судів, юрисдикцію яких визнала Україна; 3) встановлення системи кримінальних правопорушень проти правосуддя через виокремлення їх груп в структурі відповідного розділу (поділ розділу на глави). Такими групами можуть бути: 1) кримінальні правопорушення у сфері здійснення правосуддя; 2) кримінальні правопорушення у сфері забезпечення здійснення правосуддя; 3) кримінальні правопорушення у сфері сприяння здійсненню правосуддя. Використання названих підходів дозволило сформулювати перспективи кримінального законодавства щодо злочинів та кримінальних проступків проти правосуддя. Акцентовано увагу на те, що кримінальні правопорушення (злочини) проти правосуддя є такими діяннями, що суттєво відрізняються за тяжкістю вчиненого, їх суспільною небезпечністю, а тому поділ цих кримінальних правопорушень на злочини та кримінальні проступки має впливати на процесуальні особливості притягнення винуватих за їх вчинення до кримінальної відповідальності.

Джужа О. М. Кримінологічна політика в умовах поширення гострої респіраторної хвороби COVID-19 / О. М. Джужа, Д. М. Тичина, В. В. Василевич, Р. В. Вереша // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 190-209.

Актуальність дослідження обумовлена необхідністю розробки підходів і алгоритмів в питаннях протидії загрозам розповсюдженням світових пандемій з метою запобігання катастрофічним наслідкам в галузях громадського здоров'я та економіки. Мета даного дослідження полягає у визначенні пріоритетних напрямів кримінологічної політики під час карантинних заходів пов'язаних з COVID-19, а також у розробці комплексу стратегічних підходів з питань віктимологічного забезпечення безпеки під час карантинних заходів. У дослідженні був використаний діалектичний метод, а також методи моделювання та системного аналізу даних, які дозволили проаналізувати сучасні виклики, що постають перед українською правовою системою в питаннях визначення комплексу законодавчих вимог і урядових рішень, спрямованих на виявлення та усунення причин і

умов вчинення злочинів, забезпечення безпеки суспільства під час карантинних заходів пов'язаних з COVID-19. Результати дослідження дозволяють зробити припущення, що наявність стратегічного документа могла б зробити його дієвим політико-правовим інструментом в питаннях протидії та подолання наслідків поширення існуючих і майбутніх вірусних хвороб. Такий документ має передбачати чіткий алгоритм дій і заходів для забезпечення безпеки громадян при настанні кризових ситуацій та запобігання вчинення злочинів зумовлених загрозами поширення пандемії. У зв'язку з цим, запропоновано комплекс політико-правових рішень стратегічного значення для протидії поширенню світової пандемії на національному рівні та напрями формування кримінологічної політики в умовах реалізації протиепідемічних заходів. У практичному аспекті результати дослідження можуть застосовуватися з метою розробки суб'єктами законодавчої ініціативи різних країн, комплексних документів і стратегій для регулювання суспільних відносин в умовах правових обмежень пов'язаних з епідеміологічними загрозами.

Шило О. Г. Правові засоби забезпечення єдності застосування кримінального процесуального закону / О. Г. Шило, Н. В. Глинська // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 210-228.

Забезпечення єдності судової практики є реалізацією принципу правової визначеності, який, будучи складовою принципу верховенства права, забезпечує розумну прогнозованість судових рішень. На теоретичному рівні питання єдності судової практики здебільшого стають предметом досліджень у контексті судової реформи та судоустрою, проте комплексні дослідження з цієї проблематики у царині сучасного кримінального судочинства майже відсутні. Метою дослідження є встановлення системи правових засобів забезпечення єдності судової практики. Методологічну основу дослідження склали загальнонаукові та спеціальні методи, а саме: діалектичний, системний, формально-юридичний та логічний методи. Авторами надано короткий огляд теоретичних положень, що визначають соціально-правову цінність єдності правозастосовної практики. Проаналізовано поняття «єдності судової практики» у царині кримінального провадження та наголошено на використанні у власному дослідженні підходу до розуміння єдності судової практики як синоніму однакового (усталеного) застосування процесуальних та матеріальних норм в однорідних категоріях судових рішень, що ухвалюються в перебігу кримінального провадження. Розглянуто питання реалізації дискреції при прийнятті судового рішення та її співвідношення із стандартом «узгодженості судового рішення». Встановлено, що межа дозволеної різності у застосуванні закону є досить гнучкою та неформалізованою. Установлено, що якість закону не може оцінюватися у відриві від практики його застосування. Авторами наголошено й на інструментальній ролі судової практики у загальному механізмі забезпечення однакової правозастосовності. Висловлена позиція щодо ролі роз'яснень Пленуму Верховного Суду в загальному механізмі забезпечення єдності судової практики. Встановлено, що система правових засобів забезпечення єдності застосування закону у царині кримінального провадження складається з сукупності взаємопов'язаних між собою елементів. Результати дослідження можуть бути використані при подальшій науковій розробці проблеми забезпечення єдності судової практики, науковому обґрунтуванні пропозицій, спрямованих на удосконалення чинного законодавства України, що регулює питання, які стали предметом даного наукового дослідження.

Шевчук В. М. Методологічні проблеми формування понятійного апарату криміналістичної інноватики / В. М. Шевчук // Вісник Національної академії правових наук України. – 2020. – Т. 27, № 2. – С. 229-247.

Стаття присвячена проблемі формування понятійного апарату криміналістичної інноватики як нового наукового напрямку у криміналістиці. Досліджуються методологічні проблеми розроблення та формування категорій та понять розглядуваної наукової концепції. Обґрунтовується, що рівень сформованості та обґрунтованості будь-якої наукової теорії, у тому числі і криміналістичної інноватики, визначається ступенем і рівнем розробленості її теоретико-методологічних засад та категоріально-понятійного апарату цієї теорії, зокрема, таких понять, як криміналістична інновація, інноваційний криміналістичний продукт, їх функції, класифікації, стадії інноваційного процесу та ін. Проведено аналіз наукових підходів до розуміння основних категорій розглядуваної наукової концепції, якими є інноваційний криміналістичний продукт та криміналістична інновація. Запропоновано їх визначення, виокремлено суттєві ознаки та властивості, проаналізовано співвідношення цих понять. Аналізується загальний і універсальний діалектичний метод сходження від абстрактного до конкретного і від конкретного до абстрактного, розглядається їх роль у формуванні понятійного апарату криміналістичної інноватики. Зазначається, що методологічним підґрунтям розроблення і впровадження інноваційних криміналістичних продуктів та застосування криміналістичних інновацій у правозастосовній діяльності виступають також діяльнісний, системно-структурний і технологічний підходи, використання яких є перспективним у дослідженні як основних понять криміналістичної інноватики, так і для розроблення цієї криміналістичної теорії. Сформульовано пропозиції та авторське бачення щодо вирішення окремих дискусійних питань,

пов'язаних із інноваціями у криміналістиці та правозастосовній практиці. Обґрунтовується, що комплексний підхід у розробленні та формуванні основних понять та категорій криміналістичної інноватики є методологічним фундаментом для подальших досліджень цієї проблематики, який визначає перспективні напрямки розвитку криміналістичної науки.